

פרשת ויחי

שאלת השבוע

וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה וגו'.

ולהלן כתיב וירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו וגו' ויתמוך יד אביו להסיר אותה מעל ראש אפרים על ראש מנשה וגו'.

ולכאורה קשה למה המתין יוסף עד אחר שבירך אותם יעקב בברכת המלאך הגואל אותי וגו' יברך את הנערים וגו', למה לא העיר את אביו תיכף ומיד כשראה ששכל את ידיו שיחליף את ידיו.

הכל יקר כתב אולי לפי שיוסף חשב שהשמאל חשוב מן הימין לפי שהלב מקור השכל מונח ביד שמאל והכבד מקור הנפש המתאוה הוא ביד ימין, וחשב יוסף לפי שמנשה הבכור על כן רוצה לברכו בברכות שכליות ליתן לו המדע והחכמה ביתר שאת, ואת אפרים רצה לברך בברכת גשמיית, ואחר שבירך ברכה אחת לשניהם אז ראה יוסף שלא זו הדרך ולא נתכוין אביו לזה ואולי טעה בין בכור לפשוט או לא ידע מי עומד מימין ומי לשמאל על כן וירע בעיניו ויאמר לא כן אבי עכ"ד, (וע"ע בדברי יואל דף תקמ"ח).

ובספר עיר דוד כתב דבר נפלא בזה דהנה כתיב שויתי ה' לנגדי תמיד כי האדם עומד נגד הש"ת והנה זה וודאי שימינך ה' נאדרי בכח והאדם עומד נגד הקב"ה לכן שמאלו של אדם מקבל מימין הקב"ה וימין האדם מקבל מן שמאלו של הקב"ה לכן בברכת יוסף יש בו מעלה יתירה על ימין האדם שיש בו רק הברכה משמאלו של הקב"ה, אמנם זהו רק כשהברכה בא מהקב"ה להאדם בלי שום ממוצע אבל אם יש ממוצע בין הקב"ה לאדם כגון כהן או מלאך אז נמצא שהקב"ה נותן מימינו לשמאלו של הממוצע ומשמאלו לימינו ואח"כ המלאך או הכהן הופך פניו להאדם ונותן מן ימינו לשמאלו של האדם ומשמאלו לימין האדם ולבסוף נמצא שיש בימינו של האדם ברכת ימינו של הקב"ה ובשמאלו של האדם ברכת שמאלו של הקב"ה ובכך גבר יד ימינו של האדם על יד שמאלו.

ולכן מתחילה חשב יוסף שיעקב אבינו קיבל את ברכותיו מהקב"ה בעצמו בלי שום אמצעי וממילא שמאלו של יעקב יש בו הברכות דימין הקב"ה ולכן הוא רוצה ליתן אלו הברכות להבכור וברכותיו של יד ימינו שיש בהם הברכות דשמאלו של הקב"ה יתן לאפרים הצעיר לכן הסכים יוסף למה שאביו עושה, אבל כאשר שמע שיעקב אמר "המלאך" הגואל אותי יברך את הנערים וגו' אז ראה שהברכות באים ע"י אמצעי א"כ שוב הוי ימינו של יעקב חזק יותר משמאלו כי בכה"ג שיש אמצעי יש בימינו של יעקב ברכותיו של ימין הקב"ה לכן ויתמוך יד אביו וגו' (וע"ע בכלי יקר פר' בא י"ג ט"ז בענין זה, וכ"כ בתפארת יונתן וע"ע בחתם סופר).

רוחב הידיעה

ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלזוג וגו' - כאן מרומזים שני הדיעות כיצד קורין להאושפיון בחג הסוכות כי נוסח אחד הוא אברהם יצחק יעקב יוסף משה אהרן דוד, ונוסח השני הוא אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד, הנה לדיעה הראשונה מרומז הסדר ויאמר יעקב אל "יוסף", אל שדי" בגימטריא משה, "נראה" אותיות אהרן, שנים אלו משה ואהרן "אלי" הם שייכים אצלי היינו אחר שמי (דהיינו יעקב) ורק אחר משה ואהרן בא יוסף, ולדיעה השני מרומז כפי הסדר בפסוק ויאמר יעקב ואח"כ אל יוסף ואח"כ אל שדי שהוא בגימטריא משה ואח"כ נראה זה אהרן, (חמרא טבא - בארנוב).

שכל את ידיו כי מנשה הבכור - בשופטים (י"ב ו') כתוב כי שבט אפרים לא יכלו לומר שי"ן ימנית רק שי"ן שמאלית ובימים ההם רצו להרוג אנשים משבט אפרים ושאלו לכל איש האפרתי אתה ויאמר לא ויאמרו לו אמר נא שבולת ויאמר סבולת וגו', והטעם שלא יכלו לומר שי"ן ימנית הוא לפי שבפסוק זה שכל את ידיו שבס"ת לא כתובים נקודות יש לקרוא כמו כן בשי"ן ימנית ויהי פירושו לשון השלכה (כמו כבש כשב) כלומר שלא מדעת עשה יעקב כן, וכן היו אומרים בני מנשה הבכור אבל בני אפרים היו סוברים ששכל את ידיו בהשכל ובדעת ובכוונה עשה יעקב כן וכדי שלא יטעו לומר שכל את ידיו בשי"ן ימנית הרגילו את עצמם ובניהם אחריהם לומר תמיד רק שי"ן שמאלית ולא שי"ן ימנית (תפארת צבי על הש"ס מובא בספר כמוצא שלל רב, ועיי' בני יששכר מאמרי תשרי מאמר א' אות א').

דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל - עיי' שו"ת תשב"ץ ח"ג סימן רמ"ד די"ב ראשי חדשים הם נגד י"ב שבטים עיי"ש, והנה אחד בניסן ר"ה לחדשים נמצא ר"ה ר"ח הז' נגד דן המורה על דין עיי' פסחים ד. ההוא דאמר להו דונו דיני אמרי ש"מ מדן קאתי וע"כ בר"ה הוא יום הדין על הכל, וי"ל שזה טעם הכתוב "דן" ר"ל ביום שהוא כנגד דן היינו בר"ה אז הוא ית' "ידין עמו כאחד שבטי ישראל" וכדאמר וכולן נסקרין בסקירה אחת וכו' היוצר יחד לבם וכו', (גליוני הש"ס ר"ה דף ט"ז).

כל הרוצה לייטול את הש"ם יבוא ויטול

מכאן הקריאה יוצאת לכל הקוראים החשובים: מי שרוצה לנדב הגליון לע"נ קרוביהם וכן לרגל שמחה במשפחתו או להערות והארות יהיו קוראי"ם למספר: 1-347-628-2347

למען תספר

על ראש המטה פירש"י הפך עצמו לצד השכינה, מכאן אמרו שהשכינה למעלה מראשותיו של חולה פעם הגיע המגיד מקעלם לאיזה עיר וביקשוהו אשר יעורר לב הנדיבים והגבירים היות ובית חולים שהוא מיוחד לעניים עומדת להסגר בשביל שהגבירים אינם רוצים עוד להחזיק בו, פתח המגיד ואמר ידוע הוא שהשכינה הוא למעלה מראשותיו של חולה, והנה העניים נעשו חולים מחמת עניותם ובא השכינה למעלה מראשותיו של חולה, אמנם השכינה באתה לפני הקב"ה שאין לה כר וכסת כראוי בבית העני החולה ובימי החורף קר לה מאד ואינה יכולה לסבול הדחקות השורה בבית העני אמר לה הקב"ה צדקת ומיהיום והלאה יהיו רק העשירים חולים ושם יהי' לך מטה כסא ושלחן וכל ההצטרבות ואכן כן הי' העשירים נעשו חולים וכאשר ראו כי כלתה אליהם הרעה וידעו שהוא בשביל טענת השכינה גמרו הגבירים ביניהם והעמידו בית החולים לעניים עם מטה מוצעת וכל התרופות וחיימום כראוי וממילא גם העניים יכולים להיות חולים כי השכינה תבוא גם למראשותיהם אולם עתה שהבית החולים לעניים עומדת להסגר שוב תבוא השכינה בטענה להקב"ה ותחזור השכינה להעשירים ובכן ראו מה שלפניכם ובחרתם בחיים.

ובדם ענבים סותה, שמעתי מהרב הצדיק וכו' רבי פנחס ז"ל מקאריץ במעשה שהי' שאירע באדם אחד דם יצא מחוטמו בלי הפסק ונתרבה החולי רח"ל עד שהרופאים נלאו לבקש רפואות לזה ונתייאשו ממנו והי' החולה הזה מצוה מחמת מיתתו וכל בני ביתו היו בוכים ונודמן אדם אחד וירא את הצרה הגדולה כי החולה נוטה למות וילך במהירות לבית היין ולקח מדה אחת יין טוב וחזק וצויה אל החולה לשתותו בלי הפסק ותיכף בשותותו היין נתרפא ונפסק הדם וישתוממו הרופאים והללו את ה' אשר ברא על העולם מיני סגולות ורפואות וכשנרצה הדברים לפני הרב הצדיק הנ"ל הראה להם איך שרפואה זו נרמז בתורה ובדם ענבים סותה, סותה הוא לשון רפואה מלשון אסותא בדברי רז"ל בכמה מקומות, (כלומר למכת דם הוי הרפואה ענבים), ואמר הצדיק הנ"ל שבתורה נרמז כל מיני רפואה שבעולם וסגולתו למען ילמדו בני אדם דעה ומוסר לבקש מהשי"ת (לקוטי אמרי פנחס ח"ב דף ק').

מאשר (שמנה לחמו), הרה"ק רבי פנחס מקאריץ חשק שידפיסו את הספה"ק אור החיים, פעם אחת הביא מדפיס בשם אשר מרוסיה אליו את החומשים עם האור החיים ושמח בהם, ותיכף בפתחו את הספר בפרשת ראה על הפסוק כי יהי' בך אביון, ראה שהשמיט בסיום הפירוש את התיבות "משיח ה' שמו חיים" ושאל את המדפיס מדוע השמטת תיבות אלו ענה המדפיס ידעתי שעל עצמו כיוון וע"כ השמטתי, פתח לו הרה"ק תיכף ומיד בפרשת סוטה על הפסוק ואמרה האשה אמן אמן מביא האוההה"ק דברי חז"ל בין מאיש זה בין מאחר וטעה והדפיס שם בין "מאשר" ויאמר לו הרה"ק ראה חותמך! (שם דף נ"ט).

דבר והיפוכו

ויקראו ימי ישראל למוות- כתב הרמב"ן שידע שקרבו ימיו כי הרגיש בעצמו אפיסת הכוחות ויתרון החולשה, אולם האוההה"ק לא ניהא ל"י בכך וכתב שידע זאת כי שלשים יום קודם מות האדם מעבירין ממנו הצלם, עוד כתב האוההה"ק שידע זאת לפי חלקי הניצוה"ק שכבר תיקן במשך כל ימי חייו ע"ש באריכות.

אל נא תקברני במצרים- עיי' רש"י ג' פירושים, ובמדרש (פצ"ו ס"ה) יש עוד טעם "אמר שלא יפדו כי המצריים הם משתחווים לשה ואני נמשלתי בשה שנאמר שה פזורה ישראל, ובמצרים כתיב אשר בשר חמורים בשרם וכתוב ופטר חמור תפדה בשה, הוי אל נא תקברני במצרים" (ובביאור הדברים ראה בעיר דוד).

שכל את ידיו כי מנשה הבכור- פירש"י בהשכל וחכמה השכל את ידיו לכך ומדעת כי יודע הי' כי מנשה הבכור ואעפ"כ לא שת ימינו עליו, וכן דעת האבן עזרא שכתב כי מנשה הבכור אעפ"י שמנשה הוא הבכור, אולם בתרגום יונתן כתב ארום מנשה בוכרא (וכע"ז בתרגום אונקלוס) וכתב בפ"י יונתן לבאר כי לולא שהי' מנשה הבכור הי' מחליף לחדיא אלא כיון שמנשה הבכור לכן הוצרך להחליף ידיו בהשכל, וביתר ביאור כתב בפ"י הרא"ש שאלמלא לא הי' מנשה הבכור הי' מחליפו ומעבירו מצד ימין על צד שמאל לגמרי אבל כיון שמנשה הבכור לכן הרכיב ידיו וזרועותיו מבלי שירגישו מנשה ואפרים.

ויצו אל יוסף לאמר כתב רש"י ואת מי צוו את בני בלחה שהיו רגליין אצליו, ובתרגום יונתן כתב שצוו את בלחה עצמה וכן הוא בתרגום ירושלמי, ובפ"י החזקוני כתב בשם תרגום ירושלמי שצוו את בני בלחה (ועיי' בזה בביאור הרד"ל על פרקי דר' אליעזר פרק ל"ט).

וימת יוסף בן מאה ועשר שנים במדרש (פרשה ק' ס"ד) ובפרקי דר' אליעזר (פרק ל"ט) כתבו דבאמת הי' לו ליוסף לחיות מאה ועשרים שנה ובשכל ששתק כששמע שקוראים לאביו עבדו ה' פעמים שמע מאחיו זה פעמים מהמליין לכן נחסרו לו י' שנים משנותיו, ודעת הזוה"ק (פרשת וישלח) שיוסף הי' לו לחיות כיעקב קמ"ז שנה ונתן לו שנה משנותיו לדוד המלך (עיי' במדוד בואו חשבון).

פרפראות נאות

ויחי יעקב פירש"י למה פרשה זו סתומה וכו' הקשה הבכור שור מאן יימר שהם שני פרשיות דלמא באמת הוא פרשה אחד (עיי' רשב"ם מ"ז כ"ט שכתב ועיקר התחלת פרשה זו מן וישב ישראל בארץ מצרים וגו' כי עליו מחובר ויחי יעקב אלא שלא רצו הקהלות לסיים פרשת ויגש בותהי הארץ לפרעה וסיימוה בוישב ישראל עכ"ל).

ומיישב דבאמת קשה מה דכתיב לעיל מיניה ויפרו וירבו מאד הלא כל זמן שאחד מן השבטים ה' קיים לא התחילו המצריים לשעבד בישראל וכל זמן שלא ה' השעבוד לא היו פרים ורבים כל כך דהא כתיב וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ א"כ האין כתוב ויפרו וירבו מאד הלא א"כ כתיב ויחי יעקב ואם יעקב עדיין ה' בחיים עדיין לא היו פרים ורבים כ"כ, וצ"ל דאין מוקדם ומאוחר בתורה והך ויפרו וירבו מאד באמת ה' אחר מיתת יעקב אלא דאם הוא פרשה א' לא אמרינן אין מוקדם ומאוחר בתורה וכדאיתא בפסחים (דף ו'): דרך בתרי עניני אמרינן אין מוקדם ומאוחר בתורה, וממילא צ"ל שהם ב' פרשיות ולכן שפיר מקשה רש"י למה פרשה זו סתומה וכו'.

ויאמר ליוסף פירש"י אחד מן המגידים וה"ז מקרא קצר, אומרים העולם כי המגידים מאריכים הרבה ומכל דבר קטן אומרים זה הקטן גדול יהי וכאן הפסוק מקצר לכן כתב רש"י אחד מן המגידים אמרה ובאמת המגיד האריך רק הרי זה מקרא קצר הפסוק הוא המקצר אבל המגיד האריך בדבר.

וידגו לרוב בקרב הארץ, ה' לו לומר בארץ מהו בקרב הארץ ונראה לפרש על דרך שאמרו רז"ל (סוטה י"א): שהיו המצריים חורשים על גבם ונעשה להם נס ונבלעו בקרקע וכו', ולפי זה היו פרים ורבים בקרב הארץ ממש כי לא לחנם נעשה להם נס זה שהיו נבלעים בקרקע וודאי לכדי שלא תשלוט בהם עין הרע של המצרים על כן נתכסו בקרקע כדגים המכוסים במים ובסיבת היותם בקרב הארץ ממש נעשו רבים כדגים כי לא שלטא בהם עינא בישא וע"ז נאמר ותמלא "הארץ" אותם.

(כלי יקר)

כי באפם הרגו איש – בעל החפץ חיים כשהוציא ספרו שמירת הלשון שלח את הספר ביד שליח לאיזה גדול לשמוע ממנו הסכמתו, וגדול הזה התבטא בפני השליח למה עשה החפץ חיים ספר על שמירת הלשון ולמה לא עשה ספר על שמירת החוטם, השליח חזר להחפץ חיים אמר החפץ חיים הגדול ההוא צודק "כי באפם הרגו איש" גם בעקומת החוטם יכולים להרוג איש כמו בעקומת שפתיים ונצרך האדם גם לשמירת החוטם.

לא יסור שבט מיהודה כי הכתוב אומר (משלי י"ג כ"ד) חושך שבטו שונא בנו וכן הקב"ה עם ישראל כי את אשר יאהב ה' יוכיח (שם ג' י"ב) ולא יחשוק שבטו ממנו, ועל כן לא יסור ה' שבט מיהודה בכדי להזכירו תמיד ביראת ה' והכנעתו עד כי יבא שילה מלך המשיח ואז ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים שלא יהי' שום בחינת יסורים בעולם כי אם שלום וברכה השקט ובטח.

(באר מים חיים)

בואו חשבון

ויחי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה, לכאורה יש להבין למה לא השיגו שנותיו של יעקב לשנות אבותיו שאברהם חי קע"ה שנה יצחק חי ק"פ שנה ויעקב חי רק קמ"ז שנה.

בזרע ברך כתב בשם המדרש תנחומא שהוא לפי שיעקב קנס על עצמו מיתה באומרו אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך וגו' אלא שניתוספו לו י"ז שנה, עוד טעם כתב לפי שרוב ימיו ה' יעקב דר בחוץ לארץ וכתוב למען ירבו ימיכם וגו' על האדמה שרק בא"י זוכים לאריכות ימים.

ובדעת זקנים מבעלי התוס' (ויגש מ"ז ח') כתב בשם המדרש בשעה שאמר יעקב מעט ורעים היו ימי שני חייו אמר לו הקב"ה אני מלטתיך מעשיו ומלבן והחזרתי לך דינה גם יוסף ואתה מתרעם על חייך שהם מעט ורעים חייך שמנין התיבות שיש מן ויאמר עד בימי מגוריהם כך יחסרו משנותיך שלא תחיה כחיי יצחק אביך והם ל"ג תיבות ובמנין זה נחסרו מחייו שהרי יצחק חי ק"פ שנה ויעקב לא חי אלא קמ"ז עכ"ל (ועפ"ז נבין מהיכן ידע יעקב שקרבו ימיו למות עיי' ברמב"ן ואוה"ח הק' ודו"ק).

ובבעל הטורים ואוה"ח הק' כתבו הטעם שנחסרו ל"ג שנים מחייו הוא לפי שקלל את רחל ואמר עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה חסרו לו מנין יחיה"ה שהוא ל"ג משנותיו, הרי לפי הנ"ל שיעקב ה' לו לחיות ק"פ שנה כאביו אלא שחסרו לו ל"ג משנותיו מהני טעמי דלעיל.

אמנם בזוהר הקדוש (פרשת וישלח) איתא שיעקב ה' לו לחיות קע"ה שנה כאברהם וחסרו לו כ"ח שנים משנותיו, והטעם כי אלו הכ"ח שנה נתן יעקב במתנה לדוד המלך ע"ה, ואברהם נתן לו ה' שנים שהי' לו לחיות כיצחק ק"פ שנה ויוסף ה' לו לחיות קמ"ז שנה כיעקב וחי רק ק"י שנה כי נתן אלו הל"ז שנים לדוד, סך הכל עולה ע' שנה והם שבעים שנה של דוד המלך, ולפי דעת הזוה"ק לא הי' חסרון אלו השנים לעונש או לאיזה סיבה אחרת רק הם נתנו את שנותיהם לדוד המלך, (ועיי' בחכמת התורה פר' וישלח דף קכ"ו שני ביאורים בדעת הזוה"ק דסותר עצמו שכתב ג"כ שם שאדם הראשון ה' לו לחיות אלף שנים וחי רק תתק"ל שנה כי נתן שבעים משנותיו לדוד המלך ולמה ה' צריך שני פעמים שבעים שנה מאדם הראשון ומאברהם יעקב ויוסף עיי"ש).

למען תדע

מידי אביר יעקב, כתב האר"י הק' כי אביר יעקב אותיות רבי עקיבא, והוא סוד מה שאמרו חז"ל משמת ר' עקיבא בטלו זרועות עולם (היינו מה דכתיב בסמוך ויפוזו זרועי ידיו) כ"כ בשם הגדולים להחיד"א (מערכת י' אות ד"ש).

וכתבה נגד מה שקרא האור זרוע את ספרו כן על כי ה' מסופק כיצד כותבין עקיבא בא' או בה' לבסוף והראו לו בחלום הפסוק אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה ס"ת ר' עקיבא בה' וע"ש חלום זה קרא ספרו אור זרוע, וע"ז כתב החיד"א דמדברי האר"י הק' הנ"ל דתיבת אביר יעקב הם אותיות ר' עקיבא נראה שכותבין עקיבא בא' בסוף.

ולעומת זה הביא החיד"א מספר גימטריאות לרבינו יהודה החסיד שכתב "עקבי הצאן" עקבי עם ה' מתיבת הצאן הוא עקיבא רמז לר' עקיבא "על משכנות הרועים" סידר משניות וברייתות במשכנות ישראל הרי מזה שכותבים עקיבא בה'.

עוד מביא החיד"א מהרב יד אהרן בשמות גיטין בשם עקיבא שהביא משם מהר"ש ויטאל דצריך שני גיטין אחד באלף ואחד בה"א מפני שיש סמך בפסוקים לשניהם, אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה ס"ת ר' עקיבא ונאמר "אביר יעקב" שהוא אותיות ר' עקיבא באל"ף וכמדומה שאין כותבין אלא גט א' בה"א ונ"ל שכן האמת מאחר שה"א ואל"ף ממוצא אחד עכ"ל.

וראיות הנ"ל הביא גם בים של שלמה (פ"ד דגיטין) ופסק דלכתחילה כותבים עקיבא בה' ובדיעבד כשר גם אם כתב עקיבא בא' מאחר שהוא נח מה חילוק יש במבטא בין הוא א' או ה' כי אין דין ס"ת בכאן שיהא שייך בו פסול בתיבה ולהצריך שני גיטין, וכן פסק אחריו בבית שמואל (אהע"ז אחר סימן קכ"ט בשמות גיטין).

ויש להסמך בכאן מה שכתב הרה"ק ר' שמשון אסטראפאלער בהאגרת שנוהגין לקרות בערבי פסחים שהשם שצ"ה אמר הכה וכו' שזהו נגד ר' עקיבא שאמר שבמצרים לקו חמשים מכות ועל הים חמשים ומאתים מכות, כי רבי עקיבא בגימטריא שצ"ה עיי"ש, וכמובן שזהו רק אם כותבין עקיבא באל"ף משא"כ אם כותבין עקיבא בה' לא יעלה החשבון יפה, ודבריו הם לבאר דברי האריה"ק שכבר מבואר לעיל שהאר"י הק' סובר שכותבין עקיבא באל"ף ודו"ק.

ועיין בילקוט ראובני (פרשת וישלח) שכתב כי ר' עקיבא היה ניצוץ מנשמת יעקב, ונרמז בפסוק ויאמר אלקים אל "יעקב קום עלה בית אל" ר"ת עקיבא, (מובא בסדר הדורות ערך ר' עקיבא).

ובספר צבי לצדיק (מאמרי חודש אייר מאמר ג' אות י"א) כתב דתרווייהו איתנהו שאחר שסמך החמשה תלמידים ביום ל"ג בעומר נשתנה שמו לקרותו בשם עקיבא בה' לבסוף לרמז על סמיכת ה' תלמידים והרמז לזה שב' פסוקים אלו "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה שמחו צדיקים בהו"ה והודו לזכר קדשו" עולין למספר "רבי מאיר רבי שמעון רבי יהודה רבי יוסי רבי אלעזר רבי עקיבא רבי עקיבא" עיי"ש עוד רמזים נפלאים בענין זה.

אמרות יקרות בהפטורות

והימים אשר מלך דוד על ישראל וגו' ובירושלים מלך שלשים ושלש שנים, בספר חוט המשולש מעתיק מכתב שכתב הגאון ר' שמעון סופר אב"ד קראקא לבני הכתב סופר (אחיו של ר' שמעון) כאשר נפטר אביהם, ובתוך המכתב כותב וזה לשונו ובהדי דכתיבנא אשאלכם כי שאלני הרבני מו"ה ליבוש סופר מה יעשה עם הס"ת אשר כותב במצות אביכם הגאון זצ"ל כידוע לכם והראה לי שכבר כתב עד שביעי פרשת משפטים, כבר כתב הפסוק את מספר ימין אמלא והתחיל הפסוק שלאחריו את אימתי אשלח לפניך עד סוף הפסוק, השתוממתי על המראה ומן השמים נגלה לי כי בפסוקים האלו יש רמז גדול על אחי הגאון זצ"ל הבט נא וראה הפלא ופלא כי ד' תיבות אלו "את מספר ימין אמלא" בגימטריא ד' שמותיו של אחי הגאון זצ"ל "לאברהם שמואל בנימין ולף" כי האל"ף של ואלף איננה אלא במקום תנועת הקמ"ץ, ולף בלא אל"ף בגימטריא הפלא, ואלף (היינו השם וואלף) אותיות ופלא וידוע דרשת חז"ל הפלא ופלא זו מיתת צדיקים רח"ל את אימתי אשלח לפניך ד' תיבות אלו ר"ת הם מספר ל"ג אלו הם ל"ג שנים אשר ישב אאמ"י ז"ל (הלא הוא מרן החתם סופר) בק"ק פרעשבורג משנת תקס"ז עד שנת ת"ר הוא ל"ג שנים וכן משנת ת"ר עד שנת תרל"ב (שנה שבה נפטר הכתב סופר), ודע כי את מספר ימין אמלא משמע שהם חסרים וצריכים להתמלאות והיינו בבן הממלא מקום אביו שימי הבן ממלאים את ימי האב כי כל המניח בן כמותו כאילו לא מת והרי עודנו חי עכ"ל.

וע"ע שם בחוט המשולש בהמשך תולדות נכדי החתם סופר ותמצא שכולם ישבו על כסא הרבנות בעיר פרעשבורג שלשים ושלש שנים, בעל שבט סופר משנת תרל"ב עד שנת תרס"ז, (כן כתוב שם בחוט המשולש וצ"ל דלא קחשיב שנה הראשונה של פטירת אביו וגם לא מנה שנת תרס"ז שנפטר בה בתחלתו בחודש כסליו), ובעל דעת סופר ה' רב בק"ק פרעשבורג משנת תרס"ז עד שנת תרצ"ט שנה שבה פרץ מלחמת העולם ואז עלה לארץ ישראל.

ברכת מזל טוב

להאברך היקר מו"ה ר' יואל סופר נ"ו

לרגל הולדת בתו למזל טוב

יהא רעוא שיזכה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך נחת והרחבת הדעת

ובחדא מחתא אנו משגרים ברכת מזל טוב

לאביו הרה"ח ר' חנני יו"ט ל"פא סופר ה"ו

ולחותנו הרה"ח ר' יוסף לייב הכהן סאנדער ה"ו